

Publicerad 2007-09-05 03:31 av Carlos Clandestino

tidigare utgivet material, sånt som blivit över av för många sömnlösa nätter, god natt >>>

Ett år i Ivan D's liv, del 19 (axplock)

9 oktober

Som vuxna människor levandes, görandes vårt bästa för att komma över våra barndomar, förtränga dom, förtränga och förvränga våra sorger och svek till fotoalbum fyllda av leenden, bevisandes för omvärlden och eftervärlden hur lyckliga vi var och hur lyckliga vi är, gömmandes oss själva i lyckan, förklädda, falska, så lever vi; likt soldaten i skyttegravan uppvaknandes av bombräders dån; så föds vi till att sedan dö; vandra döendes genom våra liv, sökandes efter en plats att bli begravna på, en kista att bli begravnen i och några vänner som kan stå vid sidan om och tala högt om vilka vi var, egentligen; våra fotoalbum, våra leenden, våra förklädnader.

10 oktober

För första gången på två veckor; hunger. Jag känner mig överlägsen folket som tittar på; jag känner mig överlägsen dom som skrattar och hånar mig; underkastelsen, jag låter den ruttna i min famn till att begrava den och vandra sorgfylld därifrån; för att lura folket som tittar på, om dom ser att jag är lycklig kommer dom fråga varför då och återigen kommer att falla ner i alla olika sorters misär. Jag kommer att inse att jag är lycklig och just insikten av att vara lycklig är inte lycka; det är att se lyckan försvinna bort och i rädsla för att bli olycklig kommer jag att sjunka ner i olyckans djupa grav. Så, tills vidare överlägsen. Förklädd i överlägsenhetens prakt, falska prakt, men i alla fall och inte desto mindre; prakt! Det är i denna överlägsenhet, i inbillningen av denna överlägsenhet, som jag skriver mina ord; som jag tar mig mod till att fatta pennan och skriva; det är denna inbillning som får mig att förtränga det som jag innerst inne vet och endast temporärt kan förtränga; att jag inte har någon rätt att sprida galla till folk som inte vet vem jag är och som än mindre behöver mig. Inte någon rätt, egentligen. Inte någon rätt, alls.

11 oktober

Jag ska slänga alla gamla papper. Jag ska slänga allt skräp och jag ska börja om på nytt. Jag gick på stan i förmiddags, dimman hängde fuktig och tät och ljummen och i skyltfönstren speglade jag mig, min gång, mina steg, min hållning och mitt ansikte och jag tänkte för mig själv, jag sade till mig själv; titta på dig själv, se - titta där, ser du inte hur vacker du är? För vacker för att inte förbruka skönheten, för stolt för att inte förbruka stoltheten, för levande för att inte förbruka livet, förbrukas och bli förbrukad. Och alla tjejer som du älskat med, varför skulle du inte kunna älska med ännu en? Och alla öl du druckit, varför skulle inte du kunna dricka ännu en? Och så fortsatte det. Jag gick förbi skyltfönstren, jag spatserade, tände en cigg och tillät mig spela huvudrollen i min film, den som aldrig spelats in och den som aldrig kommer att spelas in därför att den är för vacker och för levande för att fångas på bild. En stumfilm där någon sjunger och alla andra skriker på honom; varför sjunger du? Skyldockarnas kyla och löpsedlars svärta; jag älskade mig själv

i allt det där och jag älskade mig själv till sådan grad att jag märkte, när jag gick där, att jag höll på att förvandlas till en annan människa, ett annat jag.

12 oktober

Jag har velat skriva en bok i hela mitt liv men aldrig vetat hur jag ska börja. Jag vet inte hur jag ska börja nu heller. Jag har försökt många gånger. Det här är nog fjortonde försöket. Det kommer inte att bli en bok nu heller, men jag skiter i det. Jag ska i alla fall försöka. Jag har ingenting bättre för mig ändå. Utanför hänger det mörka moln och fåglarna flyger lågt. Skorstenarna över hustaken ser man allttjämnt, endast deras avgaser av svarta rökmoln letande sig upp mot dom svarta molnen. Maskarna kravlar på marken; det ser jag inte här uppfifrån min lägenhet på 7:e våningen men jag vet att det är så och jag vet att det är därför som fåglarna flyger lågt. Några människor går brådslande på gatan, alla vet att snart kommer regnet. På TV:n snackar några män i frack om krisen i Darfur och kriget i Irak. Jag bryr mig inte. Jag hör inte hemma någonstans. Jag är 22 år och brukar fördriva dagarna med att läsa böcker och titta på film. Gammal litteratur och gamla filmer. På väggarna hänger tavlor, gamla tavlor. Bredvid dom gamla tavlorna hänger svartvita fotografier uppsatta med häftstift. Alla författare och alla poeter och alla regissörer och alla fotografer som jag identifierar mig med är döda nu, döda sedan länge. Jag är ensam kvar till att bedriva ett krig mot omvärlden. Mitt krig, mitt liv. Till att föra deras minne vidare. Ingenting annat, inget arv, ingenting.. bara minnet. Omvärlden vet inte om att jag finns, än mindre att jag befinner mig i krig med dom. Det är problemet och orsaken till mitt krig. På bordet står askkoppen, fylld av cigaretter. Några tomma flaskor rödtjut står under bordet. På golvet ligger en klädhög och på diskbänken ett berg av disk. Jag bryr mig inte. Jag kunde inte bry mig mindre. Spegeln i badrummet vittnar om det; grumlig och täckt av damm. Vid sängen står ett fotografi av morsan och farsan. Jag vet inte varför. Jag vill starta en tidskrift men jag vet inte vad jag ska döpa den till. Jag har några förslag. Antingen ska jag döpa den till Christer Pettersson eller så ska jag döpa den till Knarka. Om jag döper den till Christer Pettersson så är det bara för att provocera och för att jag tycker om galningar. Inte människor som mördar (om han ens mördade) men människor som inte passar in. Jag passar inte in. Om jag döper den till Knarka så är det bara för att provocera och för att jag inte tycker om människor som inte tycker om knarkare. Med knarka menar jag inte att människor ska knarka; dom ska bara tagga ner. Dom ska ta det lite lättare på sina liv. Det är för mycket allvar i samhället. Med knarkare menar jag inte människor som knarkar. Knarkare tar livet med en klackspark. Det är det jag tycker om. Dom passar inte in, heller. Men vad ska tidskriften handla om? Kultur, så klart. Den ska handla om Lartigue, den franska fotografen som tog fotografiet 'Papa at 80 km/h'. Det är det bästa fotografiet jag vet. Det symboliserar utvecklingen, tekniken och människans roll i detta samhälle. Bilen är på väg ut ur bilden, människan står som rekvisita. Den ska handla om Vaslav Nijinsky. Den ryska dansaren som vägrade göra militärtjänstgöring, flyttade till Schweiz och blev galen. Han som skrev sina dagböcker som inga dagböcker skrivits förut. Det är därför jag sitter här. Han lärde mig kriga och jag krigar för honom också. Han passade inte in, heller. Den ska handla om Jacob Riis, fotografen som flyttade från Köpenhamn till New York i början av 1900-talet. Levde bland råttor och åt brödsmulor för att överleva. Lyckades få jobb som journalist, åkte till slummen och fotograferade. Blev kompis med Theodor Roosevelt och åt middag i Vita Huset. Det finns så mycket att skriva om. Jag ska skriva om Rimbaud också. Rimbaud är inte bra för mig. Hans geni är

för stort och jag kan aldrig greppa det. Han är en vind som kommer och blåser emot mig ibland. En ljummen havsvind från långt ifrån, på väg mot ett okänt mål lika långt bort. Han går inte att definiera, han är konstrasten. Han är konstrasten till allt jag känner mig som när jag står framför spegeln och tänker: 'vad har det blivit av mig? Blev det bara så här?'. Jag ska skriva om Rimbauds frisyra. Jag ska skriva om Kierkegaards frisyra. Jag ska skriva om Franz Kafkas blick, sargad av ensamhet och tyngd av feber. Jag ska skriva om Majakovskij och Bergman och Fellini och Tarkovskij. Jag ska skriva om Beethoven och jag ska skriva om Tchaikovskijs första pianokonsert. Men först ska jag skriva min bok. Hur långt har jag hunnit? En sida snart, kanske två. Det är längre än vad jag brukar hinna innan jag läser igenom allt och raderar det. Det kanske går den här gången. Jag ska inte läsa igenom det jag skrivit. Inte en enda gång. Men vad jag ska skriva då och varför skriver jag? Alla dessa frågor. Jag är inte utsänd, det är inte mitt kall att skriva: vad har jag för rätt att skriva och sprida galla till folk som inte har någon aning om vem jag är? Jag vet inte, förmodligen har jag ingen rätt. Men jag skriver ändå. Jag hatar sånt snack. Jag hatar folk som tar sig själva på för stort allvar. Jag hatar författare som tar författarskapet som ett yrke. Som går till skrivbordet som andra går till jobbet, 9-5 och sen hem igen. Som lägger sig för att sova utan att tänka på orden och tankarna och döden. Jag skriver för att bli av med orden och tankarna. Jag skriver för att överleva. Jag skriver för att skrivandet är det enda sättet på vilket jag lärt mig att leva och stå ut med vardagen, tristessen, rastlösheten, rotlösheten.. allt! Jag ska skriva om mina resor. Förut reste jag för att bli av med rastlösheten, för att handskas med rastlösheten. Nu har jag tröttnat även på det. Nu har jag tröttnat på att kastas in i främmande länder, vara vilse i en djungel av skyltar på främmande språk. Nu har jag tröttnat på att vara mig själv. Jag har varit mig själv länge nog. Jag har varit mig själv i 22 år, det är dags för förändring. Jag var mig själv i Indien och jag var mig själv i Buenos Aires. Alla främmande språk är bara främmande, det finns inga nyanser i främmande länder; bara främlingskap. Jag var utanför och jag passade inte in någonstans. Aldrig har jag passat in. Jag har givit upp tanken på att någonsin passa in. Det är därför jag sitter här. Jag sitter här och försöker få orden att passa in på vem jag var, på vem jag är, så att jag sedan kan gå därifrån, rulla ihop manuskriptet och bli någon annan. Jag skriver för att distansera mig till min egen spegelbild. Nog om det. Vad ska jag skriva om? Jag ska skriva om mina resor. Det är därför jag skriver, också. Jag har för många historier liggandes i huvudet, guppandes som ekor i stormigt vatten, rispanades mot hamnkanten och på väg att kapsejsa. Jag måste skriva historierna innan jag glömmet bort dom. Vad skulle dom annars vara värda? Vad skulle annars mina resor vara värda? Ingenting. Jag har redan glömt bort en hel del historier. Jag skriver ner dom som finns kvar. Jag räddar det som räddas kan. Jag är inte rädd för att falla och därför faller jag inte. Jag är inte rädd för att dö, jag bara inte känner för det. Jag känner för att leva lite till. Jag måste skriva ner mina historier först. Sedan kan jag dö. Lugn och belåten, sådan ska jag dö. Sådan ska jag begravas och hur min gravsten ska se ut och vart min gravplats ska vara, allt sånt löser sig. Nog om det. Nog om allt.

13 oktober

Väggen knakar, eller är det mitt skelett? Från balkarna i taket hänger det spindelväv. På vardagsrumsbordet ligger femton bitches, dom femton bitches jag redan berättat om. Dom läppjar nyponsoppa från tallrikar och jag sätter på dom en efter en. På tv:n är det krig och utanför skriker fåglarna. Jag går runt bland nylackerade bilar och folk med matkassar, det är mitt Pompeji, det är mina ruiner och folket som tittar på mig är bara

rekvisita till ännu en stumfilm; filmades en man, skrikandes hes! - i tystnaden och sen högre ändå därför att ingen lyssnar till honom. Folket stirrandes, blickar undrandes; 'vad håller han på med?'. Ingen sägandes någonting, ingen skrikandes och mannen skrikandes så högt han kan och högre ändå, ännu en gång, en sista gång - han vet inte att han är med i en stumfilm och det finns ingen där att förklara det för honom.. dom är alla stumma. Regissören knackar på dörren, - hallå, någon hemma? - Nej. Sen knack igen, - men jag hör ju att någon är där.. - Nej. Jag ställer mig vid fönstret, vrider persiennerna på lut och tittar ner på folket som går, stressade, alla på väg någonstans; vad gör dom? Varför lever dom? Lever dom? Ha, dom skulle bara veta vilka böcker jag skriver om dom; i fantasin är dom monster och pirater, hallickar och rånmördare. Ingenting händer, vad är klockan? 23:34, jag letar efter toaletten där Bolaño blev av med oskulden. Jag letar efter systrarna Fonts hus. Jag letar efter Deans farsa och jag letar efter Gogols kappa. På väggen över sängen, fästa med häftstift, 'to do'-listor från en annan tid. Jag är inte han ni tittar på, jag är inte han som skriver. Jag skriver inte, det är inte jag och när ska folk inse det? När ska folk inse att en människa inte är sina handlingar utan någonting mer, någonting mindre, någonting längre bort eller någonting närmre inpå, någonting annat? När ska ni inse att tankarna jag skriver ner har jag kämpat med att få bort och att detta är sista utvägen, att jag är knytnävarna och slagsmålet snarare än tankarna; att pennan håller jag inte som ett svärd, eller en fackla utan som en nål, liten nog och vass nog att sticka hål på även den grumligaste av alla spegelbilder? När ska ni inse att orden jag skriver är lika främmande för mig som för er som läser det? Fitta, bög, hora, kuk, anus, Hagamannen! Och har jag inte sagt det, eller så var det Nijinsky som sa det, jag kan inte längre se skillnaden, att jag är orolig för er; jag är orolig för vad ni tänker om mig, eller för att ni ens tänker på mig när ni läser det här; att jag ska falla nu - ni tänker för mycket, lär er känna! Ett språk är inte orden, men melodin och hur dom fogas samman och det är sant, jag har heller aldrig sagt någonting annat, att jag står vid avgrunden och tittar ner; det är sant att jag kan falla, att jag kan falla snart, att jag kan falla nu, men att jag inte faller därför att jag inte är rädd för det. Jag är inte rädd för att falla! Jag är inte rädd! Vilken frihet att inte vara rädd! Jag kan dö imorgon. Jag är inte rädd för döden. Jag känner bara för att leva lite till. Utanför fönstret; kolkraftverkens skorstenar sprutandes svart rök mot en redan svart himmel. Människor lastandes på godståg, travandes som paket, lotsandes; dörrarna stängandes och innan det en konduktörsröst sägandes i högtalarsystemet: 'dörrarna stängs'. Ah, vi är boskap! Jag biter mina naglar som kossorna betar sitt hö, ni står bredvid och idisslar. Jag kan sitta här och skriva tills jag dör, den här texten är oändlig. Mina tankar ringlar sig över bröstet som pärlhalsbandet på en porrskådis, eller som på vem som helst. Pärlhalsbandet är oändligt, mina tankar är oändliga, porren är oändlig; samlaget är inte oändligt. En tanke föder en annan tanke, den andra tanken föder ännu en.. så håller det på! Applådera mig! Jag har inte valt att sitta här! Vi har inga val; vi kan välja att göra vad vi vill göra men inte vilja vad vi vill och när ska människor förstå skillnaden? När ska ni förstå? När ska jag förstå? Och varför sitter jag här, med benen i kors, dinglandes, ögonen tindrades. Ni sittandes bredvid, på behörigt avstånd, tysta, tisslandes och tasslandes; 'vad håller han på med?'. Varför sitter ni där? På tåget från Kiev till Odessa gjorde jag ingenting. I Odessa drack jag sprit. Det är dekadens i människors blickar och jag förstår inte vart dom tar vägen sen, genomborrandes allt som går att titta på, så jag tittar på dom, sen skrattar jag. Dom ser så besvärade ut. Dom har tagit livet på för stort allvar. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Skratt. Tio stycken skratt. Jag tappar andan och kiknar och kippar efter andan. Jag får ont i magen, så mycket skrattar jag. Skratt igen. Jag tycker synd om er! Jag tycker synd om dig och dig och dig! Du som inte fick någonting, jag tycker synd om dig! Du som fick allting du pekade på, jag tycker synd om

dig! Du som inte har fått doppa tepåsen än, jag tycker synd om dig! Och du med femton bitches på matbordet, jag tycker synd om dig! Jag tycker synd om mig själv, jag har ingenting bättre för mig, inga fiender att slåss emot. Jag tycker så synd om mig så att jag till slut tycker synd om mig på riktigt för att jag tycker synd om mig och för att jag inte har något bättre för mig. Sen skrattar jag, ett håfullt skratt, och i spegelbilden tornar en fiende fram. Han skrattar inte, han bara ler och jag spänner blicken i hans smilgropar och jag säger till honom: 'din jävla horunge, varför gör du ingenting med ditt liv?' och jag slåss så att skärvor flyger och blod sprutar och jag läppjar mitt blod som andra läppjar nyponsoppa och jag slår mig själv igen, en sista gång eller en första gång; ett slag för friheten, ett slag för friheten att slå sig själv, att förblöda i tystnaden och kalla det för välgörenhet, segerdans och lekfullhet. Jag slår ett slag för friheten att dö och inte ens och inte alls på något sätt känna dåligt samvete för det, så döda mig! Men innan dess, applådera mig! Fyll min grav med konfetti och dränk gravstenen med graffiti, talandes om för folk som har vägarna förbi att under denna sten vilar inte ett barn av sin tid, men en tid som barn. Älska mig, hata mig.. jag är värd det.

14 oktober

Återigen, gång på gång; hur geniet Rimbaud kommer till mig, talar till mig; som en ljummen havsbris om våren eller som en ljummen havsbris om hösten, slår mot fönstret, knäcker grenarna i allén och allt som allt så fri och odefinierbar att jag endast kan se honom i kontrasten till andra saker, i kontrasten till mig själv; som en liten pojke framför en stor staty, ivrigt talandes, ihärdigt frågandes, i tystnaden, inget svar; Rimbaud är ingen staty; och hur skulle en staty av Rimbaud kunna se ut? Av vilket material? Av sand, likt ett sandslott byggt för nära vågorna. Hur jag ser mig själv i kontrasten till Rimbaud endast som en frusen kind längs en ljummen havsvind; hur jag försöker titta på mig själv men hur det till slut går upp för mig att jag inte betraktar vem jag är, utan söker efter Rimbaud och att jag inte är den betraktade utan endast betraktaren, den sökande, sökandes efter Rimbaud likt en vandrare som blivit så förälskad i sin omgivning att den nu är en del av honom, är det enda han vill men aldrig kan uppnå; att bli en del av sin omgivning. Denna frustration, mina begränsningar; på detta sätt känner jag Rimbaud. Likt en sökare förälskad i sökandet, så förälskad att han inte längre ämnar att hitta det han söker och därför söker efter någonting som bara syns på håll; sökandes kärleken, friheten, stjärnhimmeln; sökandes Rimbaud.

15 oktober

Jag skriver på en uppsats som handlar om hur människan lever sitt liv. Jag skriver massa saker samtidigt. I mina häften kan jag räkna upp till femton manuskript som jag håller på med vid sidan om, då och då redigt uppstaplade i femton olika högar men för det mesta utspridda över golvet i en enda röra och en dag ska jag skriva klart dom en efter en. Det kommer aldrig bli så. Jag vet, men jag inbillar mig. Mitt liv är för kort och mina tankar för många. Mina fingrar för få och pennan för tung. Jag skriver dessutom på ungefär tjugo stycken filmmanus. Därtill, kulturartiklar till en tidskrift som jag ämnar att ge ut någon dag. Jag har målat tvåhundra teckningar och jag för dagligen dagbok. Uppsatsen handlar om total egoism och folk som läser den kommer att säga att bara för att jag anser det vara så och bara för att jag anser mig leva mitt liv så och

bara för att jag lever mitt liv så; innebär det inte att det för alla människor är sådana. Jag kommer skratta åt dom och fråga dom vad jag annars skulle börja med? Jag försöker hitta den minsta gemensamma nämnaren för alla människor och jag försöker därför rannsaka mig själv i jakten efter det mest mänskliga i mig själv; mig själv och min spegelbild. Vem skulle jag annars rannsaka? Utanförskapet jag känner när jag står framför spegeln och utanförskapet jag känner när jag tittar ut genom fönstret, på folket som går, på folket som lever, på folket som dör; hur varje fönster blir en spegel och hur varje spegel blir ett fönster. Utanförskapet är det mest mänskliga jag kan finna hos mig själv, utanförskapet till allt, mänskligheten och överhuvudtaget allt det mänskliga, till alla människor; även dom som inte heller passar in. Det är jag mot resten av världen och vad jag vill predika om, är den totala egoismen, sprunget ur den totala ensamheten och det totala utanförskapet som väl måste egoismen väl måste ha som källa. Vad är det till exempel som får mig att lida med flugan som jag försöker slå ihjäl men som hamnar döendes, hjälplös, sprattlandes på fönsterbrädet? Jag ser inget annat svar på den frågan än att det är för att jag i viss mån anser mig vara den flugan och att flugans lidande därför är mitt lidande; att jag är flugan och att min existens alltså inte endast är begränsad till min kropp och mitt liv utan till alla människor och alla djur och alla liv; alltså, att det endast finns en enda existens och att människan bryr sig om sig själv och bryr sig om andra därför att dessa skilda entiteter är en och samma sak; en enhet. Jag lider med flugan för att jag förstår flugans lidande, jag känner med flugan och, är inte det att känna sig som flugan? Lidande? Sprattlande? Döende? Att vara flugan? Jag tycker synd om flugan därför att jag ser mig själv liggandes där sprattlande, alltså; jag tycker synd om mig själv.

16 oktober

För varje bok jag läser, varje rad, varje ord; sätter jag mig in i författarens situation så till den grad att jag inbillar mig att jag är honom och att min läsning därför inte borde betraktas som en läsning utan snarare som att jag skriver boken själv. Jag har inte läst en enda bok som jag tycker om och som jag inte, när jag läser den, undrar varför jag inte skrev själv. Och i självföraktet och ilskan och raseriet över att inte ha skrivit den sätter jag mig själv sedan ner med pennan i handen för att skriva och jag har fortfarande inte skrivit en enda rad eller ett ord som när jag läser det, i skriven form, på en och samma gång blir övertygad om att någon annan skrivit först; att det inte är min formulering, inte mina ord och att jag i själva verket inte har rättigheten till att skriva så, skriva alls. Att jag som författare inte är mig själv, utan en förklädd någon; en utklädd hjälte; ett eko till allt som skrivits förut och ett eko till allt som kommer att skrivas igen.

17 oktober

Vi är tid. Vår existens är tid och tid är det material av vilket allt liv är skapat av. Vi lever inte i tid; vi är tid. Eller vi lever i tid och vi lever av tid och därför; vi lever genom att förbruka oss själva. Vi lever döendes och endast som dom steg då vi närmar oss platsen där vår gravsten en dag ska stå. Vi lever inte stillastående och vi dör inte stillastående; som sanden i timglasets rinner ut lever vi; ett sandkorn i taget och dör med det sista sandkornet, levandes. Döden är stillastående, men en död man kan inte dö. Livet är inte så, livet saktar inte och bromsar in inför döden som en bil som parkerar och stänger av motorn; livet tar slut helt plötsligt och i

ett skede av våra liv då vi är precis lika levande som förut. Vi dör levande och förblir döda tills någon vänder på timglasets igen.

18 oktober

I lycka finns ingen drama; lycka uppstår av drama men i själva lyckan finns ingen drama; där finns bara lycka. Det är så jag tänker mig det, att medan alla andra känslor har tentakler till andra världar, djupare skikt, dold magi, så är lycka och platsen för lycka en plats där endast lycka ryms; så ytligt och så utomordentligt intetsägande.

19 oktober

Att det finns en gud däruppe, eller någonstans, som dömer oss efter våra handlingar, ha! Vi är inte våra handlingar. Vi är inte så enkla. Vi är någonting mer. Vi är någonting mindre. Vi kan inte styra vad vi vill. Vi kan inte alls styra våra känslor; därför inte heller våra handlingar; så varför skulle gud döma oss skyldiga till någonting som vi är oskyldiga till och vars skyldighet, om en sådan skulle finnas, han själv i så fall har ansvar för? Liksom en förälder som bestraffar sitt barn för första gången inte bestraffar för att bestraffa men för att lära barnet att inte nästa gång göra samma sak. Att döma någon till evigt paradiset eller evig misär, det är en dåres handling och gud, om han finns och den gud som finns för dom som tror på honom, är ingen dåre. Han skulle på sin höjd låta oss leva igen, leva om våra liv och på sätt sona våra brott. Gud skulle inte döma oss till evig misär. Gud är gud.

20 oktober

När ska folk förstå och om jag bara kunde få en enda att förstå; om jag kunde stå i regnet i hela mitt liv och på den sista dagen få en människa att förstå, så skulle mitt liv vara värt allt det lidande jag utstått; att verkligheten är inte så enkel. Att verkligheten inte är verklig på så sätt att det överkliga är överkligt. Att verkligheten inte är objektiv, aldrig simpel; utan att den verklighet vi tycker är verklig är simpel just därför att vi är enkla; att allt vi ser är spegelbilder och att drömmar och spöken och vålnader är lika verkliga för människor som drömmer dom, som ser dom, som känner dom, som mjölet är verkligt för en mjölnare. Verkligheten är det vi tror på; inte tron i sig. Verkligheten är subjektiv. Verkligheten är allt vi ser, för vi tror på allt vi ser; verkligheten är spegelbilderna och tron är speglarna. Tron i sig är objektiv. Samma sak är det med tänkandet; tankarna är subjektiva, tänkandet objektivt. Kan man se en spegel utan att se vad den speglar? Kan man ens se en spegel som inte speglar någonting? Tänkanet är den vagga varur alla tankar föds. Spegelarna är den vagga varur all vår tro föds.

21 oktober

Så ser jag det, att människan inte kan förstå livets uppkomst och heller inte dess förintelse och utslocknande. Vi kan inte förstå hur ingenting blir någonting och vi kan inte förstå hur någonting kan bli ingenting. Hur kan våra liv och våra handlingar och våra tankar och alla drömmar vi drömt få plats i det intet som kallas för 'ingenting'? Vi tänker logiskt, vi tänker så logiskt att vi inte ens kan förstå det ologiska; vi kan inte förstå att det ologiska inte är motsatsen till det logiska efter även denna indelning är logisk. Vi är inpräntade logiskt, men bara för att det enda sättet på vilket vi kan tänka är logiskt implicerar det inte att det är så; att våra tankar är rätt. Våra tankar är logiskt sanna och sanna i den logiska värld som vi har inrättat, dom logiska glasögon vi betraktar världen igenom, men det enda dom kan förstå och så långt dom kan nå är en oändlighet som är så fjärran från det vi innerst inne vet; att vi en gång föddes och att vi en gång ska dö. Vi förstår inte det, vi bara vet, men vi kan aldrig förstå att våra liv inte är oändliga. Därför kan vi heller inte förstå varför vi lever.

22 oktober

Livet är helvetet. Om vår enda rädsla är rädslan för att på ett eller annat sätt dö och om helvetet är evigt och om helvetet är rädslan så kan jag inte se helvetet som någonting annat än en plats av eviga varelser som alla är övertygade om att dom ska dö, och dessutom inte har någon aning om vad som händer sen; därför rädda och har ni någon gång tänkt tanken att jorden är det helvete vi är rädda för? Att vi är alla kastade till helvetet och att vi inte insett att vi befinner oss där därför att vi vet att helvetet är oändligt och evigt men att all rädsla bygger på övertygelsen och underkastelsen till ändlighet. Vi lever i helvetet. Människorna, det är vi som aldrig kom till paradiset. Vi är bortvalda, dömda och bestraffade. Djuren, det är dom som aldrig kom till paradiset eller är djuren dom som kom till paradiset? Djuren vet inte om att deras liv är ändliga och borde därför befinna sig, åtminstone mer än oss, i paradiset.

23 oktober

Att veta om att man inte vet någonting, det är en paradox. Det är ekvivalent med att inte veta att man vet någonting och är det inte så, att dom som vet att dom inte vet någonting inte ens kan veta om att dom inte vet det. Antingen vet man att man vet eller så vet man inte att man inte vet, också detta är ekvivalent. Allt är en lek med ord.

24 oktober

Att ångra idag, att man imorgon kommer att ångra att man igår ångrade sig. Så skrev Fernando Pessoa.

25 oktober

Att jag inte kan förstå ens en sådan enkel sak som att jag kan höra regnet falla när jag inte kan höra en enda enskild droppe droppa, för sig. Hur kan regn låta när varje droppe i sin enskildhet, ensamhet, passerar så ljudlöst förbi? Hur kan många tysta droppar tillsammans bli myllret av ett regn?

26 oktober

Jag dansar inte längre och jag ska aldrig dansa igen. Jag ska samla rytmen i blodet, jag ska samla mina danssteg, jag ska samla allt jag äger och jag ska samla mina rörelser; till en sista dans, på ruinens brant, världens avgrund och jag ska slänga mina ägodelar där och jag ska dansa och jag ska dansa och jag ska skriva i ett helvetiskt rus, medan eldkloten faller från himmelen och lågorna bränner mina ögonbryn; ska jag skriva mina memoarer likt en profetia om framtiden. Mina läsare ska inte läsa mina ord, utan titta på mig när jag skriver. Det är enda sättet för dom att förstå orden dom läser, inte genom att tänka men genom att lära känna mig. Se mig på håll, dansandes. Jag ska inte dansa. Jag ska aldrig dansa igen. Jag ska hålla igen tills jag nästan exploderar och jag ska explodera i en storm, ett inferno; där ord faller som eldklot från himmelen och marken under skälver, raseras och försvinner bort likt universum genom ett svart hål i rymden och jag ska inte dansa; jag ska inte dansa, aldrig igen! Istället samla all min energi till ett enda ögonblick och en enda kväll; sittandes med pennan mot tinningen och skrivandes ord som får natthimmeln att explodera, städer att falla sönder och hela generationer att gå under; likt en jordbävning, och i horisonten, en rökpelare stigande mot himmelen annalkandes en domedag som bara syns på håll och mina ord, mina skrivna ord; krympandes avståndet! Mina ord; inga danssteg, men ruiner och det som blir kvar, fragment, vrakdelar efter jordbävningen, det som blev kvar efter alla människors dans och jag skrika till dom; 'skyll er själva, ni dansade er själva till döds!' och jag ska hiva mig över avgrunden som prinsessan ur sitt fönster, som prinsen på sin balkong vinkandes till åskådarna nedanför; så ska jag hiva mig över avgrunden och vinka åt dom dansande människorna liggandes i elden, sprattlandes, fortfarande dansandens, nästan döda men alltjämnt lidande. Sedan ska jag vända mig om till en värld av ruiner som på inget sätt berättar om vem jag är eller varför jag skriver, men bekräftar för alla döende människor och för mig själv; att jag var och att jag skrev.

27 oktober

Rökringars skuggor; sådan ser jag mig själv som. En skugga av någonting som inte är någonting annat än luft; en tanke, en dröm och likt tankarnas skuggor och likt drömmarnas skuggor vandrar jag genom livet och skänker ingenting annat än mörker åt dom som möter mig.

28 oktober

Om det här är dagarna, sittandes här på en madrass på golvet, skrivandes i ständig feber, dag och natt med blicken sargad, frisyren vildvuxen och ansiktet orakat, pennan hållandes som snickaren håller sin hammare,

kläderna i en hög på golvet, cigarettröken liggandes som en dimma under taket, disken odiskad och kylskåpet stinkandes rutten mjölk och mögliga ostar, om det här är dagarna på flykt, i ständig otakt med samtiden, nutiden, tiden! Om det här är dagarna med speglar täckta av imma och skrynkliga servetter i fickorna fyllda med förkortade ord, hastigt nedklottrade i busskurer väntandes på bussar ut ur stan och hjärnan full av personskildringar och självporträtt av människor levandes utanför den döda staden, staden jag aldrig har känt mig hemma i och som jag aldrig kommer att känna någon tillhörighet i; ett hem med låsta dörrar och vända ryggar; ett land och en nationalsång beskrivandes en tid då våra förfäder åkte till främmande länder och brände hus, våldtog kvinnor, våldtog barn och halshögga män! Om det här är dagarna som jag i framtiden kommer att sakna, så är den här texten beviset på att min nostalgi och mina minnen alla är färgade och uppburna av en rotlöshet och rädsla inför framtiden, ett självförakt och en rädsla framför spegeln, en fallenhet för lidelse en tyngdsinhet som knappast gör livet lättare att leva, ens värt att leva, men åtminstone är det ett sätt att leva på, ett sätt att överleva på, ett levnadssätt. Jag har inget val. Jag måste fortsätta nu. Jag kan inte bara ge upp och dö, vad skulle mitt livs alla andetag vara värda i så fall? Nej, jag har kämpat för mycket för att lägga mig ner; jag vill göra kampen rättvisa och ställer mig därför upp, inväntandes ännu ett slag. Tittandes på klockan, tändandes ännu en cigarett. Fördrivandes tid. Om det här är dagarna jag alls kommer att minnas, så är det genom Nijinskys dagböcker och galenskap, Rimbauds äventyr och frisyr, Kierkegaards tvivel och rotlöshet, Kafkas ensamhet och blick. Om det här är dagarna jag alls kommer att minnas och i framtiden skriva mina memoarer om så kommer memoarerna vara lika mycket en saga, ett påhittat någonting om pojken som aldrig lyckades fånga tiden, fånga dagarna, fånga verkligheten därför att verkligheten för honom framstod så kal och kall och öde att han när han stod där, på avgrunden och bergen ovanför Golgata och tittade ner, sökte fånga drömmarna och krympa dom till att få plats däri, i verkligheten, men misslyckades och därför förblev samma pojke som förut; en pojke som inte på något sätt kunde känna sig delaktig i en värld där folk hatade och älskade och skrattade och grät för någonting dom fått för sig; och hur tårarna och skratten för honom bara framstod som ett sätt för människorna att lägga beslag på detta någonting, som om det ägde det; rätten till sanning. Om det här är dagarna som jag i framtiden kommer att skriva mina memoarer om, så kalla det inte för memoarer men snarare en manifestation för utanförskapet, det totala utanförskapet; att inte passa in, att inte passa in ens med dom som inte passar in; att stå på egna ben, vingliga och balansera i obalans på avgrundens rand; spänna blicken ut över en oändlighet; i ensamheten, se ett paradiset bereda ut sig; en fantasi så vacker och fjärran allt det verkligheten har att erbjuda att det är svårt för folk att förstå vad jag talar om, vad jag ser och vem jag är och varför jag står där; därför säger jag till er, som läser det här och läser mina memoarer, att inte tänka på mina ord, att inte tänka alls, men känna känslan av hur det är att stå på avgrunden och balansera och nedanför se ett landskap bereda ut sig där djur pratar och elefanter flyger, där fåglar matar lejonungar och kungar dansar med tiggarna i stan. Om det här är dagarna jag lever just nu och om jag alls lever så är det mitt liv som barn, som en pojke i ett ingenmansland; i ett vakuum, spejandes utsikten, likt en mur mellan fantasin han inte kan ta del av men endast se på håll och verkligheten han trots allt och trots att han inte är medveten om det, är en del av men på inget sätt kan se eller ens betrakta som en del av honom själv. Det totala utanförskapet, inte det utanförskap som en västerlänning må känna på Himmelska fridens torg i Beijing, men utanförskapet som en flygande elefant känner ovan en flock av vetenskapsmän; att inte bli trodd som den man är, ens i sin egna spegelbild.

29 oktober

Jag ser framför mig; en värld av böcker som inte skrivits än, människor som inte ännu blivit skildrade, känslor som inte blivit identifierade, byggnader som inte byggts; en ofärdig värld och jag vill skriva om allt. Ge mig trehundra år av ständig hunger och jag ska göra om världen till en plats värd att leva på; jag ska bygga broar över varje hav och resa stegar till solsystemets alla planeter; jag ska skriva biblar till folk som inte tror på någonting till att börja tro på sig själva; jag ska lära djuren att prata och elefanter att flyga; jag ska resa statyer över okända människor och bygga gravar till dom som reste monumenten; jag ska skulptera gravstenar och på gravstenarna ska jag skriva poesi om dödliga människor och naturens lagar; om växters uppgång och fall; om civilisationers uppgång och fall; om höstens alla färger och vinterns första snö; jag ska lära mig ryska och kinesiska och jag ska smaka på varje ord; svälja, blanda med sprit och spotta ut fadäser om vem Barabas egentligen var; och jag ska inte nöja mig med det. Jag ska gräva vidare och lära känna hela hans familj. Jag ska plocka ris åt risbönderna i Vietnam och jag ska plocka te åt teplockarna i Indien och på kvällen, när solen gått ner, ska vi alla sitta i ring och äta ris och dricka te tillsammans; jag ska sopa upp alla cigaretter på Nanjing Road i Shanghai och jag ska bjuda gatusoparna på gratis cigarrer importerade från Fidel Castros Kuba; jag ska skaka hand med Fidel Castro och hälsa Mugabe vid efternamn; jag ska kyssa fötterna på dottern till Saddam Hussein och jag ska lösa Mellanösternkonflikten med en predikan om Gödels paradox; jag ska säga till pilgrimerna i Mecka att profeten Mohammad var en god man; jag ska resa med tåg till hinduerna i Varanasi och jag ska dricka vattnet ur Ganges tills inte en droppe finns kvar och jag ska svälja vattnet; förföra Shiva och pissa ut vattnet igen; jag ska ge barnhemsbarnen i Rumänien och Ukraina ett värdigt liv; jag ska ge dom kramdjur och pengar att köpa godis för; jag ska halsa vin med uteliggarna på Banhoofers Zoo och täcka Eiffeltornet med rosor; jag ska åka till Mogadishu och till hamnen i Dar Es Salaam och vid piren ska jag stå och svetta; jag ska bära bananlådor på huvudet åt folket som burit bananlådor på huvudet alldeles många år för att fortfarande kunna gå rakryggade till sina hem; jag ska bestiga Mount Everest och dra Bellmanhistorier för alla sherpas i baslägret som förlorat sina kollegor men fortsätter att klättra ändå; jag ska gå till Vatikanstaten och hälsa på Påven och jag berätta för honom storyn om hur Neal Cassady dog vid järnvägsrälsen i Mexico; jag ska simma därifrån, genom Suezkanalen och vidare över Indiska Oceanen till Brunei och jag ska krama kejsaren där och över en kopp kaffe och några glas whiskey ska jag citera Nijinsky och be honom att dansa några steg; jag ska gå till Röda torget i Moskva och ta järnvägen till Himmelska fridens torg i Beijing och på tåget ska jag berätta storyn om vad jag gjort förut och folk ska titta på mig som om dom inte förstår men ändå förstår att bredvid dom, eller mittemot, sitter en man som är precis som dom; jag ska stå på Himmelska fridens torg och sjunga bluessånger av Robert Johnson och när jag sjungit klart och tystnaden spridit sig kommer folk att förstå, för första gången, att mitt liv det lever jag i ensamhet.

30 oktober

Och jag ska skriva; stora ord med liten penna och ur min panna, liten och rynkad; ska jag gröpa tankar stora nog att rättfärdiga rynkorna i min panna och pennan stor nog och orden små nog att rättfärdiga min hands

rörelser.

31 oktober

Bibeln säger: behandla andra som du själv vill bli behandlad. Bibeln säger: älska din fiende. Bibeln säger alltså att vi vill ha fiender som älskar oss. Jag vill inte ha en fiende som älskar mig. Jag vill ha en fiende som står upp och spottar på mig, som svär och skriker könsord om min morsa, som stampar på mina släktingars grav, som pissar på gravstenen och gör sig lustig över mig; som skriker och kavlar upp skjortärmarna, som skrattar och spänner sina blickar, som slåss! Jag vill ha en fiende som hatar mig och som är beredd att offra sitt liv för att döda mig! Jag vill ha en fiende som slåss! Jag vill ha en fiende.

1 november

Hur ska jag tala om det för folk som aldrig varit där, som aldrig förstått men tror sig veta vad livet går ut på. Som anser sig förstå varför gud lade sig för att sova på den sjunde dagen och hur ska jag tala om det för dom som predikar för mig så högtravande pedagogiskt, bla, bla, bla.. så nedlåtande och besvärande, övertygande och förkunnande; om syndernas förlåtelse och Golgata.. men ändå inte kan svara på vad som fick Gud att vakna upp dagen efter, resa sig, klä på sig, knyta skorna till att utvilad, belåten och nonchalant vandra därifrån och lämna oss ensamma, nakna i en värld av skyltdockors kyla och speglars damm, vilsna men kåta, vilsna och kåta, likt ett övergivet folk dömda till evig kärlek eller evigt hat; uppmanade att älska och gråta, skratta och förråda människorna som inte tror på dom; idioterna, äcklen. Ett ruttet och utelämnat folk uppmanade att beklaga och anklaga, förbanna och fördöma människorna som inte vet vad kärlek är, till att bestrida och kräva den andra kinden vänd av en redan slagen man, till att behandla andra som vi själva vill bli behandlade men aldrig och aldrig någonsin överge den man som övergav oss. Ett snedvridet och vanskapt folk uppmanade att älska fiender men endast knulla förälskelser! Ett sviket folk utan rätt till besvikelse! Ett hungrigt folk fångna i ett paradiset av förbjudna frukter! Ett folk anklagande sig själva för sina brustna hjärtan och sitt världsförakt, sitt hat och sin rädsla.. för vilka skulle dom annars skylla på? Så djupt rotade och djupt begravda i självföraktet, bedövade till att känna sig syndiga och tigga om förlåtelse, sänkta ner i mörkret till att förtränga och sluta leva och offra allt för någonting dom fått för sig. Uppmanade att dö för någon dom aldrig träffat förut, aldrig ens sett på bild men som vände dom ryggen till så fort han fick chansen, utvilad nog och påklädd! Jag är inte som dom sörjande stackarna! Jag är ett barn av min tid! Jag är kär i tidsfördriv och knullar med människor jag möter på stan! Jag knullar andra till sömns! Jag är en människa! Jag parar mig inte! Jag ligger inte med människor! Jag älskar inte med andra! Jag knullar! Jag knullar när andra sitter vid sina bort och fyller i pensionspapper, skattedeklarationer och testamenten. Ni är inte lyckliga, det är bara något ni fått för er. Ni knullar inte! Ni lever inte! Ni är en skam för djurriket! Ni är odör för dödgrävaren! Ni är ett hån mot mänskligheten, en parodi för någonting alls att bry sig alldeles för mycket om! Ni är döda människor i en död värld och jag är här för att beträda den, förbruka den och skratta åt er! Hur ska jag förklara för alla dom, morsor och farsor, mäklare och direktörer, kostymnissar och kuratorer; att livet inte handlar om att dö, att livet inte handlar om att fånga dagen och få tak över huvudet,

mat på bordet och en bil att sköta om. Busschaufförer, konstaplar och dagisfröknar; svälj mina ord, sug min kuk och förstå att jag har bättre saker för mig än att sitta där i era knän och försöka se anständiga ut! Fuck er! Fuck allt det där! Ni är inte viktiga! Ni är inte viktiga! Ni är inte viktiga! Hur ska jag tala om för någon som vaknar varje dag till väckarklockans pip, reser sig upp, klär på sig och knyter skorna; utvilad, belåten och nonchalant vandrandes till sin egna vrå av världen; att jag hör hemma där ölen flödar till klockan nio på morgonen och kokainet täcker borden som asfalten täcks av vinterns första snö; att jag hör hemma där folket inte vandrar men ramlar fram, svamlar, dansar och spyr på trottoarerna, urinerar på perrongerna och spottar på konstaplarna; att jag hör hemma där armar spänns och knogar sköter snacket; att jag hör hemma där stubiner knyts som vänskapsband och fiender vaskas fram som diamanter vaskas fram i floderna i Sierra Leone; för hand, darling, för hand; finger för finger, tand för tand; ta emot, sila mellan tänderna som sanden silas mellan tårna på stränderna i Zanzibar; ta emot, svälj! Hur ska jag förklara för någon sådan att jag hör hemma där främmande människor säger 'hey bitch, what's up?' till andra främlingar; att jag hör hemma där flaskor faller som stjärnorna gör; att jag hör hemma där blodet rinner och i mitten en kille står med läpparna spruckna, naglarna blåa, ögonen svarta, blicken tänd, jeansen upprullade, armarna korsade och överkroppen bar; skrikandes till dom som står bredvid och tittar på att världen är fitta full av horungar; harklandes, i tystnaden, spottandes loskor av slem, ryggen rak, bröstet uppblåst, andandes in, ut, in, näsborrarna vidgade, pannan rynkad och skrikandes ännu en gång; 'show me a hero and I'll write you a tragedy, sen kan vi alla gå hem och dricka sprit igen!'. Hur ska jag förklara för prästers söner och generalers döttrar att jag hör hemma i källarhålen och gathörnen där John McEnroe alltid vinner över Jimmy Connors och Pete ligger med Kate i sin famn, där elefanter flyger och gamar ammar lejonungar, där Vaslav Nijinsky dansar och Zarathustra talar, där Van Gogh planterar solrosor och Frankie Lymon silar horse, där Jeltsin dricker vodka och Mick Jagger fortfarande är sjutton år, där tågen till Hedemora säljer öl till ynglingar och i vagnen längst bak en kille sitter med rufsigt hår och skriker sig hes skrikandes; 'men ta mig då, men ta mig då och när du tagit mig tillräckligt hårt packar vi väskorna och drar till Tokyo!'. Hur ska jag förklara för klåpare och kvädare, tanter på stan och brevbärare; att jag hör hemma hos dom som lever sina liv på tågstationer, pissandes i flaskor, rökandes, supandes, knarkandes som en hämnd och ett hån mot folket på perrongen, väntandes på nästa tåg, brådiskandes, skyndandes, döendes med alldeles för mycket packning på sina ryggar för att resans mål ska vara värd färden dit; så tagga ner och sup med mig, ni har ändå ingenting bättre för er! Tagga ner och lev! Hur ska jag förklara för släkt och arbetsgivare, slaktare och parisare; att jag hör hemma hos råttorna i kloakerna, banditerna och piraterna, på festerna där folk dansar högt över varje golv; att jag hör hemma där klockan är 09:01 och solen har gått upp och några hänglar och andra ler och några knullar och andra ber killen vid skivspelaren att sätta på ännu en låt, en sista låt eller en först låt och klockan slår 09:02 och alla sjunger, en kör av spruckna röster bryter upp i 'how does it feel to be on your own' och alla reser sig upp för en sista dans eller en första dans och på samma gång en revansch för samhället som försökte lära ett helt folk och en hel generation att livet inte var värt att leva, cigaretterna inte värda att rökas, alkoholen inte värd att förtäras och att knarket var ett satans påfund! Sen skrattar dom, dansandes, fallna in i trans för att dom vet att folket har inte varit där, konstaplarna inte varit där, brevbärarna och tanterna och kuratorerna och prästerna aldrig varit där, aldrig dansat, aldrig varit på platserna där kokainet flödar som vattenfall; konstaplar och militärer och kostymnissar och klåpare, dom har aldrig varit där och aldrig träffat folket som lärde sig flyga innan dom lärde sig gå, som spottar i nävarna och blottar sig för blottarna, som skriver könsord på toaletterna och köper ännu ett paket cigg för drömmen om Amerika, för

Sal och Dean och Walt Whitman poesi, för Ginsberg och TS Eliot; titta hit, konstaplar och hycklare och dagisfröknar och förtryckare; ni har aldrig varit här och vet ni vad vi säger om er när solen går upp och väckarklockorna ringt ut; att era liv är varningstexter, era ansikten och era anleten; likt skyltar över kyrkogårdar uppmanandes; 'tänk på döden!'. Hur ska jag förklara för någon alls att jag hör hemma hos dom som dansar till solen går upp på morgonen och klockan 09:04 går folket, skrikande, vinglandes, fortfarande dansandes och blickarna tindrandes gnistor, förbrännandes den eld som finns kvar och alltjämnt brinner från nattens extas, till 42nd Street för några diskreta handslag med männen i stråhattar, solglasögon och guldänder, hängandes utanför småbutikerna säljandes kokain per lina och en flaska sprit på köpet några cigg för växeln och jeansen trasiga, skinnjackorna för små och skorna oknutna; hur ska jag förklara för någon alls att jag hör hemma där folket lever som om dom förtjänade det, sjungandes; 'it might be one o'clock and it might be three cause time don't mean that much to me'.

2 november

Man betraktar sig själv i spegeln. Man betraktar sig som betraktaren men kan inte förstå att betraktarens bild av den betraktade inte stämmer överens med den betraktade bilds av sig själv. Man känner sig ensam. Man känner sig missförstådd. Man kan inte förstå missförståndet. Man försöker förstå missförståndet och spegeln blir ett fönster och fönstret blir en spegel. Man blir förvirrad. Man sluter ögonen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten